

HARLEQUIN®

King

KATHERINE
GARBERA
TANTSIDES
TALTSAKS

042
JAANUAR

Katherine Garbera
Taming The VIP Playboy
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Katherine Garbera
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01235412
ISBN 978-9949-25-165-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Ma olen sõltuvuses telesaatest „Tantsud tähtedega”. Ma ei tea, mis mulle selle juures meeldib, aga ma ei suuda seda ühelgi nädalal vahele jätta ning kasutan hääletamiseks kõiki telefone, mis kätte juhtuvad! Just sellest telesaatest sai alguse see lugu siin.

Mõtlesin saates tantsivatele paaridele – sellele, mis juhtuks siis, kui nende vahel lahvataks romanss. Sealt hakkas lugu kuju võtma ja arenema selleks, milline see praegu on. Nate Stern on endine pesapallimängija, kes on naasnud koju Miamisse, et aidata oma vendadel asutada Little Havanasse ööklubi Luna Azul – populaarseim meelelahutuskoht linnas.

Nate on oma töö teinud. Ta jumaldab oma keigartilikku elustiili ja tõsiasja, et just tema käevangus on alati kõige kaunimad naised. Nate'i elu on hea ja lõbus ning alates sellest, kui ta pesapalliga lõpparve tegi, ei ole ta mitte midagi tõsiselt võtnud. Aga siis kohtub ta Jen Milleriga, Luna Azuli tantsuõpetajaga – ja kõik muutub.

Nate mõtleb, et Jen on lõbus ja neil saab koos tore olema, aga asjad muutuvad peagi tõsisemaks, kui kumbki neist oleks osanud oodata.

Ma loodan, et tutvus Nate'i ja teiste Sterni vendadega kujuneb teile nauditavaks.

Mõnusat lugemist!

Katherine

See raamat on pühendatud minu imelisele tütrele,
kes on alustanud täiskasvanuelu.

Ma olen väga uhke kõige üle, mis ta on saavutanud, ning jälgin ikka ja aina põnevusega, kuidas ta jätkuvalt areneb ja endale hea elu loob.

Tänuavaldus

Eriline tänu minu toimetajale Charles Griemsmatile tarkuse eest, mis pani selle raamatu tõeliselt särama!

Esimene peatükk

Little Havana rütm tuksles Jen Milleris, kui ta auto ühte Calle Ocho kõrvaltänavasse parkis ja sammud Luna Azuli poole seadis. *Sinine Kuu...* päriselus kohtas seda harva, peaaegu sama harva nagu uusi võimalusi. Tal oli hea meel, et üks Sterni vendadest oli talle uue ukse avanud, palgates ta oma Miami ööklubisse salsaõpetajaks.

Klubi ise oli paras haruldus. Sterni vennad olid tekitanud skandaali, kui nad kümme aastat tagasi Little Havana südames vana sigaritehase ostsid ja sellest Miami ühe kuumima klubi tegid. Teatud kuuba-ameerika kogukonna liikmeid ärritas see tänapäevani.

Jen sättis suure trennikoti rihma õlal kõrgemale ja astus sisse Luna Azuli peasissepääsust. Ta peatus nagu alati, et veidi hinge tõmmata. Mitte miski poleks saanud olla glamuuserem kui klubi Chihuly kroonlühter ja laeinstallatsioon. See kujutas öötaevast, mida täitis hiiglaslik sinine kuu. Sama motiiv kordus ka klubi logol ning töötajate vormirõivaste värvides.

Igal õhtul uksest sisse astudes tundis ta end osana millestki kestvast ning oli õnnelik, et siin töötab.

Veel õnnelikum oli ta aga seepärast, et jälle tantsida sai. Kolm aastat varem, kui ta oli langetanud halva otsuse ning kuulunud mõistuse asemel südant, oli talle tantsuvõistlustel keeld kehtestatud.

Aga nüüd oli ta nii-öelda tagasi lahinguväljal ning õpetas teistele tantsu, mida ta armastas rohkem kui ühtki teist – salsat.

Selle tantsu loojaiks on hispaania keelt kõnelevad Kariibi mere rahvad ning kuigi Jen oli nii valget verd ameeriklane, kui üldse olla sai, tundus talle, et see tants on just temale tehtud.

Klubisse sisenedes märkas ta, et pealava seati valmis tänasele peaesinejale XSU-le – see oli Briti rokkbänd, kes oli aasta varem tormina Ameerika popiedetabelid vallutanud. Jeni öde ja ta parim sõber olid teda anunud, et ta neile tänaseks piletid hangiks, ja Jen oligi sellega hakkama saanud.

Ta lootis, et saab ka ise rokkaritele pilgu heita, aga nende esimese mängukorra ajal teeb ta tööd.

Klubi oli jagatud erinevaks piirkondadeks. Lavaesine põrandapind oli mõeldud tantsuks, seda ümbritsesid kõrgete toolidega baarilauad ja hubased hämarad alkoovid diivanitega. Teisel korrusel, kus Jen enamiku ajast veetis, oli väike proovisaal pisikese baariga ning avatud vahekorrus, kust võis näha tervet klubi. Aga teise korruse tõeline pärl oli rõdu, mis avanes vasakule, ja lava, mis asus selle tagaosas. Just siin taasloodi igal reedel kuulus viimase reede pidu, mida peeti Calle Ocho. Sel ülemissel rõdul tundus iga õhtu nagu suurejooneline Ladina-Ameerika muusika ja tantsu pidu. Siin esinesid kõige kuumemad Ladina-Ameerika staarid. Tavainimesed ja kuulsused segunesid seksika salsarütmi taktis.

Ja tema oli selle kõige keskel, mõtles Jen. Ta õpetas kliente salsat tantsima ja ühtlasi õpetas neid seda muusikat veel palju enam nautima.

Prooviruumi sisenedes tervitas assistent teda sõnades: „Sa jäid hiljaks.”

„Ei jäänud, Alison. Ma tulen täpselt õigel ajal.”

Alison kergitas kulmu. Enamasti oli ta päris lõbus, aga punktuaalsusega oli tal mingi selline suhe, mida Jenil lihtsalt ei olnud.

„Sul vedas, et keegi pole siia klassiruumi kontrollima tulnud.”

„Rahune maha, Alison. Klass on valmis ja meie oleme ka valmis. Võtsin uue CD kaasa.”

„Millise?”

„Ühe kogumiku vanade lemmikutega. Tahtsin täna tunnis midagi teistmoodi proovida.”

„Mis tänases tunnis nii erilist on?” küsis Alison.

„T. J. Martinez on end kirja pannud.”

„Yankeesi kolmanda pesa mees?”

„Jah. Ja Nate Sterni hea sõber. Mõtlesin, et peame hea mulje jätma.” Klubi omanikud ja nende sõbrad peavad olema rahul. Nii see käib.

„Võib-olla oleksid pidanud õigeks ajaks tulema.”

„Alison, väikse norimise vastu pole mul midagi, aga see läheb juba liiale. Tunni alguseni on pool tundi.”

„Ma tean. Anna andeks. Ma ei ole heas tujus.”

„Miks?”

„Marc läheb jälle Afganistani. Väeosad paigutatakse ümber.”

„Millal?” küsis Jen. Marc oli Alisoni vend ja nad olid väga lähedased. Alison ütles tihti, et Marc on ainus, kes talle on jäänud.

„Kolme nädala pärast. Ma...”

Jen astus lähemale ja kallistas sõpra. „Temaga ei juhtu midagi. Kunagi ei juhtu. Ja ma aitan sul toime tulla.”

Alison kallistas vastu ja astus siis eemale.

„Sul on õigus. Ja nüüd räägi mulle, mis lugusid me täna kasutame.”

Jen teadis, et Alison unustab kogu ülejäänud elu, kui muusika ta endasse haarab. Ta polnud kindel, kas suudaks ka ise sama vapper olla kui Alison. Elu sõdurist vennaga, keda võidakse alatasa kõikjal maailmas lahingusse kutsuda, polnud kerge. Ta nägi seda sõbra näost iga kord, kui Marc ümber paigutati.

Peagi kajas tühjas tantsusaalis muusika ning Alison ja Jen alustasid. Alison oli päris hea tantsija, aga ta ei jõuaks kunagi võistlustantsijate tasemele, kuhu Jen oli jõudnud. Aga Luna Azuli jaoks oli ta enam kui kompetentne.

„See mulle meeldib,” ütles Alison.

„Tore. Ma tahaks, et sa kuuenda takti lõppu natuke rohkem puusanõksu lisaksid – vot nii,” näitas Jen.

„Väga kena, preili Miller.”

Jen komistas, viskas pilgu ukse suunas ja nägi seal seismas Nate Sterni.

Mees oli pikk – vähemalt kuus jalga – ja tal olid paksud blondid lühikeseks lõigatud juuksed. Tal oli just selline sügav ja loomulik päevitus, mida kõik igatsesid, ning ta kandis riideid sellise hooletu elegantsiga, mida Jen ausalt öeldes kadestas. Mehel oli kangekaelsena mõjuv lõug, mille otsas oli kümneaastasena pesapalli mängides saadud arm.

Miks ta kõike seda teab? Jen raputas pead. Üks põhjustest, mis ta sellele tööle oli kandideerinud, oli tõsiasi, et ta oli alati olnud Nate'ist sisse võetud. Ta oli näinud mehe pilti ajalehes, kui too kollanokana Yankeesis mängis, ja oli sellest päevast peale võlutud olnud.

„Täna, härra Stern. Kas ma saan teie heaks midagi teha?” küsis ta.

„Tahaksin paar sõna nelja silma all öelda.”

„Alison, kas jätaid meid omavahele?”

„Pole tarvidust,” ütles Nate. „Tulge, lähme rõdude.”

Jen hingas sügavalt sisse. Talle ei meeldinud käske täita ega lasta kellelgi end käsutada. „Harjuta edasi.”

Alison noogutas ning Jen kõndis proovisaalist välja rõdule. Ta proovis hooletuna näida, aga ei suutnud oma närve rahustada. See töökoht oli sõna otseses mõttes ta viimane võimalus tantsumaailmas. Kui sellest midagi välja ei tule, peab ta tantsimise lõpetama ja võtma vastu õde Marcia pakkumise tulla tööle advokaadibüroosse sekretäriks. Ja see oli viimane asi, mis ta teha tahtis.

„Kas midagi on halvasti?”

„Ei, tegelikult üsna vastupidi. Ma olen kuulnud teie kohta ainult häid sõnu ja tahtsin ise ka kaema tulla.”

„Nii et te siis osalete täna tantsutunnis?” küsis Jen.

„Jah, osalen.”

Jen oleks peaaegu kulmu kortsutanud, aga aastatepikkune žürii ees tantsimise kogemus aitas tal naeratust säilitada.

„Väga tore. Mulle tundub, et üks teie endine meeskonnakaaslane on ka täna end kirja pannud.”

„Jah, Martinez. Mõtlesin, et tulen kampa ja vaatan, kuidas te hakkama saate, kui kuulsus tundi tuleb.”

Jen oleks peaaegu silmi pööritanud. Kas see mees tegelikult ka arvab, et ta kohtleks T. J. Martinezit kuidagi teistmoodi kui teisi õpilasi? „Kas te arvate, et ma ei saa hakkama?”

„Pole aimugi,” ütles Nate. „Seepärast ma läbi astungi.”

Jen oli maruvihane, kuid säilitas rahuliku ilme. „Ma olen professionaal, härra Stern. Sellepärast teie vend mind palkaski. Te ei pea salsatundi tulema, et kontrollida, kas ma tööd teen.”

Mees kallutas pea küljele. „Kas ma solvasin teid?”

„Jah, solvasite tõesti.”

Nate naeratas talle kergelt, mis muutis ta üleoleva näo võrdlemisi võluvaks.

„Palun vabandust. Seda ma ei tahtnud. Kuulsused on üks meie konkurentsieeliseid teiste Miami klubide ees ja ma ei tahaks lubada ühtki juhust, mis seda võiks segada.”

Jen noogutas. „Mõistan teie muret. Ma võin lubada, et tänane tund ei kahjusta Luna Azuli mainet mitte mingil moel. Ja mulle meeldiks, kui te mu tundi tuleksite.”

„Tõesti?”

„Jah,” ütles Jen, keeras kontsal ringi ja kõndis tagasi proovisaali poole. „Pärast seda võlgnete mulle vabanduse, et mu oskustes kahtlesite.”

Nate'i naer saatis teda koridori ja ta naeratas endamisi, kui proovisaali sisenes. Täna õhtul pidi ta olema tippvormis ja tal polnud mingit kahtlust, et Nate'iga hakkama saamine tunnis on täpselt sama suur väljakutse kui varem rõdul.